No. 6[illegible] — 1844.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrij[illegible] — 24 Mei.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

[illegible] heeft [illegible] zijner laatste num- [illegible] een opsch[illegible] [illegible] waarin de belangen en eischen van NATIONALITEIT en OPPOSITIE even bitter miskend worden.

Eene wederlegging van dat artikel ligt buiten het doel van ons blad en den omvang onzer kolommen; maar wij nemen uit hetzelve gelegenheid om onze verklaring over de stelling en den pligt der nationale oppositie tegen over die van den *Tydgenoot* te stellen.

Volgens den *Tydgenoot* behoort bij den strijd tusschen oppositie- en ministeriele bladen op den voorgrond te staan de overtuiging van elkanders wederzijdsche feilbaarheid. Deze overtuiging zal bij iedere partij ingang geven aan het geloof in den goeden wil en de zuivere bedoeling van de andere, en aan beide zijden erkenning wekken van het goede dat aan de andere gedaan of verlangd wordt.

Een houdbare regel, waar bij regering en oppositie uit gelijke beginselen slechts verschillende gevolgtrekkingen worden afgeleid; of waar de oppositie, zonder vaste beginselen, tot bloote betweterij en *critique de détail* afdaalt. — Een roekeloos en redeloos verlangen, waar strijd is van beginselen.

Wij verlangen dat door een in den grond veranderd kiesstelsel aan het Nederlandsche volk de invloed op het staatsbestuur worde gegeven, waarop het regt heeft.

Wij verlangen: dat de regering van de eene zijde, als een beginsel van centralisatie oversta tegen den verderfelijken kanker van provincialismus en oligarchie; de krachten des volks in iedere rigting leide, ontwikkele, bezïele; — aan den anderen kant locale belangen aan locale autoriteit overlate en niet overal belemmerend tusschentrede.

Wij verlangen dat, niet door gedeeltelijke bekrimpingen, maar door eene geheele hervorming, de huishouding van staat in verhouding met de behoeften gebragt worde en geen penning van de natie wordt gevorderd, die niet ten haren wezenlijke nutte worde besteed.

Wij verlangen dat, in één woord, de band tusschen KONING en VOLK naauwer geknoopt en hersteld worde en door beider zamenwerking de oligarchische partij genoodzaakt worde de magt en den invloed op te geven, dien zij zich op beider kosten verworven heeft.

Wat wij willen, wil de tegenwoordige regering niet; zij spant hare krachten in tot behoud van wat wij wilden zien vallen, tot afwering van wat wij inroepen.

In zulk eenen toestand is de gedragslijn der oppositie afgebakend; zij kan niet anders dan een afkeurend oordeel over de handelwijzen dier regering uitspreken. Zij is overtuigd dat hervorming en verbetering moet verkregen worden langs den wettigen weg en weigert of ontraadt geene enkele daad van gehoorzaamheid aan de wet; maar zij schenkt evenmin ondersteuning aan een stelsel dat zij verderfelijk keurt, waar de wet die niet vordert.

Zij heeft tegen de materieele kracht, die de regering bezit; tegen den veelzijdigen invloed, dien de regering uitoefent; tegen de onverschilligheid en den onwil tot verandering van velen, waarop de regering zich steunt, niets over te stellen dan de zedelijke kracht der overtuiging; de zuiverheid van en getrouwheid aan hare beginselen. Maar met die beginselen transigeert [illegible]. Waar de groote belangen van Koning en Volk miskend [illegible] van regt en billijkheid niet gehoord wordt kan zij haar gevoelen en hare stem niet wijzigen, naarmate deze of gene maatregel van bestuur meer of minder tegen hare begrippen aandruischt. Zij acht zich niet verpligt alle details van wetgeving of uitvoering af te keuren; maar zij juicht er geene toe; zij hecht haar zegel aan geen enkel uitvloeisel van een stelsel, dat zij veroordeelt.

Zulk eene oppositie noemt de *Tydgenoot* eene negatieve; de zijne eene stelselmatige.

Wij kunnen ons voorstellen dat men onze beginselen bestrijde, dat men de strenge gehechtheid aan hare volle consequentie afkeure; dat men de oppositie van den *Tydgenoot* eene gematigde, de onze eene hevige noeme; maar hoe men, dan eens goedkeurende dan weder afkeurende, de regering een' guerilla-oorlog aandoende op alle kleinigheden van toepassing, toch weder — als de regering alle, hoe vaderlijk ook gestelde, raadgeving in den wind slaat — vrijwillig zijne beurs opent om den zegepraal te koopen van het stelsel dat men voorgeeft te bestrijden, en dan nog van stelselmatigheid en consequentie spreekt, is ons een raadsel.

Op onze zienswijze heeft de overtuiging van onze feilbaarheid een' anderen invloed dan op die van den *Tijdgenoot*. Om die feilbaarheid zij nimmer het onderzoek geëindigd of sluimerende; in het studeervertrek wordt telkenmale de vastheid van het beginsel, de juistheid van de gevolgtrekking beproefd en getoetst; maar wagen wij ons met en voor die beginselen in het veld, dan moet die zorgvuldige voorbereiding plaats maken voor die vastheid van overtuiging, die onwrikbaarheid van geloof, die in onze dagen, meer dan ooit, de wereld overwint.

De natie, zegt de *Tijdgenoot*, wantrouwt zulk een' gedurigen aanval, zulk eene aanhoudende afkeuring.

Wij gelooven niet dat er nog zoo dikwerf eene voortdurende oppositie van beginselen in ons land gevoerd is, dat men uit de genomene proeven afdoende bewijzen zou kunnen trekken voor het vervolg. Wij gelooven daarenboven dat die proeven dikwerf onvolledig waren en door bijoorzaken verstoord werden; en men maar al te veel bij zuiverheid van beginselen, captieus en persoonlijk werd in de toepassing. Zoo ontaardde de oppositie tegen zaken meermalen in jagt op personen; de strijd tegen een stelsel in vitterij op nietigheden van toepassing.

Het blijft de vraag, of eene aanhoudende verdediging der regten van het Nederlandsche volk tegen de aristocratische en oligarchische partij, waaraan het wordt opgeoffert, geen ander gevoel zal opwekken bij dat volk dan de glimlach, dien wij over hebben voor eene polemiek wier doel en onderwerp ons niet raken.

Maar op het terrein van Nederlandsche nationaliteit ontmoeten wij den *Tijdgenoot* later.

Publicatie.

BURGEMEESTER en WETHOUDERS der STAD VLISSINGEN;

Gelezen de Circulaire van Zijne Excellentie den Heere Staatsraad Gouverneur dezer Provincie van den 16. dezer maand, Provinciaal Blad No 71;

Brengen bij deze ter kennis van de binnen deze Stad zich bevindende Miliciens der ligting van 1843, die bij de verschillende korpsen der armée in reserve zijn geplaatst en nog ongekleed en ongeoefend zijn, dat zij op den 1 Junij aanstaande bij hun korps moeten tegenwoordig zijn, om tot den 31 Augustus dezes jaars in werkelijke dienst te blijven;

Dat zij zich in tijds bij het Plaatselijk Bestuur zullen behooren aantemelden, ten einde door de zorg van hetzelve ten bepaalden tijde aan den Heer Provincialen Kommandant te worden overgegeven en eindelijk:

Dat zich voor de hiervoren bedoelde Miliciens de gunstige gelegenheid aanbied om bij hunne aankomst in de Hoofdplaats der Provincie, onverwijld naar aanleiding van art. 171 der wet van 8 Januarij 1817 tot de vrijwilligers van het 7e regement infanterie, alhier in garnizoen, overtegaan, en dat zij, die daartoe genegen zijn, kunnen verzekerd wezen dat allen zonder eenige uitzondering, gedurende den tijd dat het korps in de provincie garnizoen houdt, in dezelve zullen verblijven, terwijl voor diegenen welke reeds onderwijs in de lagere scholen hebben genoten, het uitzigt op bevordering wordt geopend, na eene meer volledige oefening bij het korps in alle vakken van militair onderwijs te hebben ontvangen.

En opdat niemand hiervan onkundig zij, zal deze worden afgekondigd en aangeplakt, ter plaatse waar zulks gebruikelijk is te geschieden, mitsgaders in de Vlissingsche Courant geplaatst.

VLISSINGEN, den 22. Mei 1844.

Burgemeester en Wethouders voornd.
A. VAN DER SWALME.
Ter Ordonnantie van Hun Edel Achtbare,
S. VAN DER SWALME,
Secretaris.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

— Uit Landshut schrijft men: « Den 6. Mei sloeg de bliksem, bij een zwaar onweder, in de kerk-kapel te Reichheinersdorf, waardoor niet alleen de toren en het dak der kerk vernield werden, maar ook de gewelven en de muren zeer sterk werden beschadigd. De stukken van den toren werden tot op een afstand van 150 schreden geslingerd."

ENGELAND.

— Het geschrift van den Prins *de Joinville*, baart ook hier veel opzien. De *Times* ontveinst het hooge gewigt daarvan niet. Het erkent ten volle, dat door de invoering van de stoommarine eene geheel andere gedaante aan den zeekrijg en aan de stelling van Engeland moet worden gegeven. De *Times*, meent dat hiertegen al de geestkracht en moed des Engelschen volks een maal kan worden toegeroepen. Het behoort thans ten volle te zorgen niet onvoorbereid te zijn. De *Times* betreurt het echter, dat dit geschrift zekere aansluiting des Prinsen aan de oorlogspartij in zijn vaderland ademt, en het blad gelooft wel, dat hetzelfde strekken zal, om voor de stoom-oorlogsmagt in Frankrijk meerdere gelden te doen aanwijzen.

NEDERLANDEN.

'sGRAVENHAGE, den 20. Mei. Thans is aan de Leden van de Tweede Kamer gedrukt rondgedeeld het, in de Zitting dier Kamer, van 19. Februarij jl., ingezonden Verslag aan den Koning, aangeboden door den Minister van Financien, overeenkomstig art. 126 der Grondwet, van het gebruik der geldmiddelen gedurende het jaar 1842, in betrekking tot de algemeene begrootingen van inkomsten en uitgaven over de dienstjaren 1840 en vroeger, 1841 en 1842, mitsgaders andere ontvangsten en betalingen, en tevens opleverende een algemeen overzigt van den toestand van 's Rijks schatkist op het tijdstip van 1. Januarij 1843.

ROTTERDAM, den 20. Mei. Heden morgen omstreeks 8 ure, is Z. M. de Koning, vergezeld van hoogstdeszelfs adjudant, op 's Rijks werf alhier aangekomen, alwaar Z. Exc. de minister van marine bereids een uur vroeger was gearriveerd. Z. M. begaf zich aan boord van het stoomschip *Merapi*, en vervolgens, na dezen bodem naauwkeurig geïnspecteerd te hebben, met de koninklijke sloep aan boord van het op stroom liggend stoomschip *Cycloop*. Alvorens Z. M. 's Rijks werf verliet, had de kapt.-luit. ter zee *Coertzen* de eer, hoogstdenzelven twee vlaggen aan te bieden, door dien hoofd-officier op de zeeroovers in Oost-Indie veroverd. Onder betuiging van hooge tevredenheid over dit afgelegd bezoek, is Z. M. omstreeks 9 ure weder naar de residentie teruggekeerd.

GOES, den 18. Mei. Heden had in de naburige Gemeente Nisse de eerste wedstrijd in het *ploegen* plaats, welke door de 7. afdeeling der Maatschappij ter bevordering van den Landbouw en Veeteelt in deze Provincie, was uitgeschreven. Tien gegadigden hadden zich daartoe aangemeld, en waren ieder met hunne paarden en werktuigen reeds vroegtijdig ter bestemder plaatse; terwijl eene talrijke schare van toeschouwers, waaronder vele leden der afdeeling, zich mede derwaarts hadden begeven, en daardoor van hunne belangstelling deden blijken. Als beoordeelaars waren door de afdeeling benoemd drie landbouwers, bekend door hunne kunde in het vak, en aan welke het verdere beleid der werkzaamheden in desen was toevertrouwd. Op een gegeven teeken ving den arbeid aan, bestaande in het ploegen van 100 Roeden, (1300 Ellen) ter diepte van 6 duim, voor ieder der mededingers naauwkeurig afgemeten, en welke bij onderlinge loting was toegewezen.

Binnen anderhalf uur tijds was de taak tot genoegen van alle aanwezigen volbragt, terwijl iedere Ploeger getoond had voor zijne taak volkomen berekend te wezen. Daarop begaven alle aanwezigen zich naar het Gemeentehuis te Nisse, waar aan de Ploegers in eene afzonderlijke kamer eenige ververschingen werden aangeboden, terwijl de beoordeelaars inmiddels met alle mogelijke onpartijdigheid, kunde en beleid, onderling bepaalden, wie de uitgeloofde Prijzen behoorden te worden toegewezen. Dit oordeel — dat later de gemeene goedkeuring wegdroeg, werd vervolgens, in tegenwoordigheid der aanwezige leden, aan de verzamelde Ploegers met eene gepaste toespraak bekend gemaakt, en vervolgens de Premien uitgereikt te weten:

De 1e. van *f* 20, aan *C. Vleugel*, van *Wilhelminadorp.*
De 2e. van *f* 12, aan *J. Zuidweg*, van *Nisse.*
De 3e. van *f* 8, aan *C. Minnaar*, van *Borssele.*

Het voorstel, om in plaats van geld een present in zilver van gelijke waarde te ontvangen, is later door *C. Vleugel* aangenomen, aan wien een zilveren Tabaksdoos met toepasselijk bijschrift, zal worden ter hand gesteld.

Moge door deze eerste openbare handeling der afdeeling, een nuttige en gewenschte naijver bij velen worden opgewekt. Mogt hierdoor een vruchtbaar zaad gestrooid zijn, hetwelk eenmaal rijke vruchten kan dragen!

— Van den Helder schrijft men van den 19. Mei: « Naar men verneemt, zijn bij Koninklijk besluit de volgende benoemingen gedaan: tot directeur van 's Rijks marine werf te Amsterdam, den kapt. ter zee *S. R. van Franck*; tot equipagiemeester aldaar, den kapt.-luit. ter zee *A. A. Bolken*; en tot havenmeester der marine aan het Nieuwe Diep, den kap.-luit. ter zee *L. de Koning*.

« Den 18. dezer is van hier naar Batavia uitgezeild het schip *Lucipara's*, kapt. *J. van Duin*, aan boord hebbende een detachement sterk 140 officieren, onderofficieren en manschappen, onder bevel van den van verlof terugkeerenden kapitein der infanterie van het Oost-Indische leger *Cramer*, alsmede is op dienzelfden dag naar New-York vertrokken het schip *de Henry Schelton*, kapt. *W. Longcape*, aan boord hebbende 160 Duitsche landverhuizers."

MENGELINGEN.

DE BROEDERMOORDER.

Een tafereel uit Schotland.

« Norman," zeide een der beide zoons van den laird van Linallan tot zijnen broeder, denkt gij de partij te bezoeken, die Soonart dezen middag geeft?"

« Wis en zeker, Hector; gij niet?"

« Weet ge, dat Kilmoran er komen zal?"

« O ja, hernam Norman; maar wat wil dat zeggen?"

« Wat dat zeggen wil!" riep Hector driftig. « dat ik mij even lief van de hoogste spits van den Dunavarty neerstort, als met Kilmoran hetzelfde huis bezoek, laat staan mij aan dezelfde tafel met hem neerzet. Ik heb hem den dood gezworen, en daarom wil ik geen brood met hem aan dezelfde tafel breken. Gij hebt ook zulk een eed gedaan; hoe kunt ge voor u zelve verantwoorden, dat ge schijnbaar vrede met dien man sluit?"

« Laat dat aan mij over, broeder," antwoordde Norman op zijn gewonen bedaarden toon; « gij zijt te vurig, te doldriftig, Hector. Die hond is het gevaarlijkst niet, die het meest en het hardst blaft. Als ik mij vriendelijk jegens Kilmoran aanstel, is dat enkel, om des te zekerder van mijne zaak te zijn, als zich eens eene gunstige gelegenheid opdoet."

« En hoe lang wilt gij op die gelegenheid wachten?" vroeg Hector ongeduldig, en zijn gelaat drukte onwillekeurig eene zekere verachting uit, dat zijn omzigtiger broeder zoo lang draalde, het gemeenschappelijk wraakplan ten uitvoer te brengen.

« Totdat zij komt," antwoordde Norman bedaard, maar met nadruk. « Gij weet, dat wij hem niet openlijk durven aanvallen; wij zouden anders den hertog doodelijk beleedigen en onszelven in het verderf storten; daarom moeten wij onzen tijd afwachten."

Hector smoorde een vloek tusschen de lippen, draaide zich op de hielen rond en verliet, zonder een woord te zeggen, de kamer waar dit gesprek was voorgevallen.

Wij willen van deze gelegenheid gebruik maken en hier een paar woorden ter opheldering over de personen inlasschen, welke wij den lezer daareven voorstelden, en tegelijk ook vermelden, in wat betrekking zij stonden tot elkaâr.

De beide broeders Hector en Norman M'Dougal waren de zoons van Alexander M'Dougal van Linallan, een edelman in die westelijke Hooglanden, die een aanzienlijk vermogen bezat. Zij waren niet jong meer, maar reeds vrij ver over de dertig. Gelijk de lezer uit het weinige gezegde misschien reeds zal hebben opgemaakt, waren de broeders, ofschoon zij in het bloedig besluit, dat de stof tot ons verhaal levert, overeenstemden, toch van zeer verschillenden gemoedsaard. Hector was trotsch, onstuimig, hartstogtelijk, en zoo hij ook den doodelijksten haat tegen die hem beleedigd hadden konde opvatten, was hij toch niet in staat, dezen haat te verbergen; de gansche woeste natuur van den man stond op zijn stout, ligt bewegelijk gelaat te lezen. Anders was het bij Norman; even wraakzuchtig als zijn broeder, was hij voorzigtiger en meer op zijne hoede. Daar hij bezadigd en achterhoudend in zijn uiterlijk voorkomen was en hij al wat hij deed, langzaam en met overleg te werk ging, was het moeijelijk te ontdekken, wien hij liefde en wien hij haat toedroeg. Ja zoo zorgvuldig verheelde hij, wat in zijn binnenste omging, dat de personen die het voorwerp van zijnen haat waren, zelden iets van zijne vijandelijke gezindheid bemerkten, maar zich integendeel dikwijls door zijne heusche taal, zijn hem steeds ten dienste staand lachje en zijne schijnbaar bedaarde stemming lieten misleiden, zoodat zij het gevaar, waarin zij verkeerden, niet begrepen, voordat zij door eenige plotselijke wending der dingen zich in zijne magt bevonden en den angel voelden, dien hij tot daartoe zoo zorgvuldig had verborgen gehouden. Hij bragt nimmer een slag toe bevorens hij zeker was, dat deze niet alleen zijnen vijand treffen, maar ook zwaar op hem neervallen zou.

Kilmoran — wij volgen het Hooglandsche gebruik, om de menschen naar hunne bezitting of naar hunne verblijfplaats te noemen — was een naburig laird of landheer, met wien de familie M'Dougal langen tijd in vijandschap geleefd en die haar nog de nieuwe krenking toegevoegd had, dat hij zich door zijnen invloed bij den hertog van Argyle, bij wien hij in hooge gunst stond, een pachtgoed wist te verschaffen, om welks bezit de M'Dougals de grootste moeite gedaan hadden.

Soonart — of de laird van Soonart, gelijk hij genoemd werd — was insgelijks een nabuur, schoon een wat afgelegener, daar zijne woonplaats ongeveer vijf kwartier van die der M'Dougals en der Kilmorans af lag, welke laatsten pas een kwartier van elkander afwoonden.

Na mededeeling van deze bijzonderheden, willen wij met ons verhaal voortgaan.

Norman bleef bij zijn genomen besluit en beklom kort na het boven medegedeelde gesprek zijn paard, om naar Soonart te rijden, daar de bewuste partij, waartoe hij genoodigd was, in den namiddag van denzelfden dag, dat ons verhaal begint, zou plaats hebben.

Soonart of Castle Soonart, gelijk het soms heette, ofschoon het bezwaarlijk den trotschen naam van kasteel verdiende, was een oud gebouw in [illegible] eeuw, met torens en tinnen, met steile grijze daken en zware muren. Het stond op de spits eener steile klip, wier voet door de zee bespoeld werd, en bij stormachtig weder sprongen de grijze baren als eene schaar hongerige wolven huilend bij de zwarte rots omhoog. Van de landzijde kon men echter gemakkelijk het huis genaken, daar het door een breeden natuurlijken dam of landtong met de vaste kust zamenhing. In vroeger dagen was deze dam op korten afstand van het gebouw van eene diepe gracht doorsneden geweest, doch deze was later gedempt en op den tijd, waarvan wij spreken, waren er nog slechts de flaauwe sporen van zigtbaar.

De meeste der naar Soonart genoodigde gasten waren, toen Norman M'Dougal in de wijde eetzaal des huizes trad, reed bijeen en onder de verzamelden was ook Kilmoran. Bij Normans verschijning kwam de laatste, een zachtzinnig, goedaardig man, wiens vurigste wensch immer geweest was, met zijne buren, de M'Dougals, in vrede te leven, dadelijk op hem toe en bood hem vriendschappelijk de hand; zij werd door zijn verradelijken vijand bereidwillig en, naar het scheen, met dezelfde hartelijkheid aangenomen, als zij gereikt werd. Glimlagchend, maar zwijgend hoorde Norman aan, wat Kilmoran hem half in scherts, half in ernst over hunne oude vijandschap zeide, en een veelbeteekenend schouderophalen, van vriendelijke woorden verzeld, gaf te kennen — of moest altans aanduiden — hoe gaarne hij bereid was, Kilmorans voorstel, om het verledene te vergeten en voortaan in vriendschap samen te leven, aan te nemen.

Kort daarop, toen alle genoodigden aanwezig waren, zette het gezelschap zich aan tafel en liet zich het rijke maal goed smaken. Wij willen hen bij deze aangename bezigheid laten en voor eenigen tijd naar de woonplaats der M'Dougals terugkeeren, om de rol te schilderen, welke *Hector* in het treurspel van dezen avond spelen wilde.

Terwijl Hector M'Dougal over den wrok broedde, dien hij tegen Kilmoran in het hart droeg en welke door de omstandigheid, dat zij gezamenlijk naar Soonart genoodigd waren, ten deele ook door het met zijn broeder over dit onderwerp gehouden gesprek op nieuw bij hem was aangewakkerd, rees eensklaps een van die woeste gedachten bij hem op, die zich aan hartstogtelijke, wraakzuchtige menschen niet zelden opdringen en de wereld met misdaden vervullen. Hij besloot, Kilmoran bij zijn terugkeeren van Soonart, dat, naar hij berekende, omstreeks middernacht wezen moest, op te wachten en te vermoorden. Toen hij tot dit helsche besluit gekomen was, wapende hij zich met zijne buks, die nimmer haar doel miste, en snelde heen, om eene ter volvoering der vreeselijke daad, die hij voorhad, geschikte plaats te zoeken.

Hij sloop heimelijk het huis uit en nam langs een wijden weg zijne rigting naar een boschje, dat voor eene hoogte lag, vanwaar men den weg, op welken Kilmoran moest terugkeeren, overzien kon. De weg liep namelijk tusschen de vermelde hoogte en een fraai meer door, dat in een, rondom van bergen ingesloten dal scheen te sluimeren. Toen M'Dougal het boschje bereikt had, drong hij in de rigting van den weg tot aan den uitersten rand van hetzelve door, waar hij van den weg, dien Kilmoran komen moest, nog slechts zeventig of tachtig passen was verwijderd. Hier koos hij eene plaats, waar hij eene verhevenheid tot het vastleggen zijner buks vóór zich had en verborg zich toen in de digte struiken, om de verschijning van zijn slagtoffers af te wachten. Het was heldere maneschijn, en daar het paard, dat Kilmoran altijd bereed, eene vreemde, lichtgrijze, bijna witte kleur had, was te verwachten, dat het niet zeer moeijelijk zijn zou, hem terstond te onderkennen.

Wij laten thans den sluipmoorder in zijne hinderlaag en keeren naar Soonart terug, waar het gezelschap een uiterst vrolijken avond sleet. De banketzaal weergalmde van luid, schaterend gelach, dat luchtige scherts en lustige liedjes gestadig op nieuw opwekten, en de wijnflesch deed zonder ophouden hare ronde om den feestelijken disch.

De tijd kwam intusschen, dat scherts en gezang zeldzamer werden en de flesch met langzamer beweging haren kringloop volbragt. Het werd laat, de levensgeesten der gasten geraakten ontspannen en eene algemeene beweging tot vertrekken was het gevolg. In vrolijke, luidruchtige verwarring stormden zij uit de zaal naar de stallen, om hunne paarden te halen, daar allen van zekeren afstand gekomen waren. Onder hen, die buiten traden, was ook Kilmoran, doch hij volgde de vrienden slechts om hen in den zadel te zien klimmen, daar hij zich, tegen zijn oorspronkelijk plan, door zijnen gastheer had laten overreden, om den nacht op Soonart over te blijven en aan eene jagtpartij tegen den volgenden dag deel te nemen.

Bij het binnentreden van den stal bleek dat Norman M'Dougals paard aan twee pooten geheel kreupel en dus bezwaarlijk in staat was, om een stap te doen. Hoe dit gekomen was, viel voor het oogenblik moeijelijk te zeggen; men nam echter aan, dat het een paar pezen verrekt of eenig ander letsel aan de pooten bekomen had. Genoeg, het dier was onbekwaam, om zijnen meester dezen nacht naar huis te dragen. Toen Kilmoran dit zag, drong hij met dezelfde vriendelijkheid, waarmede hij hem reeds bij zijne komst was te gemoet gekomen, er bij M'Dougal op aan, dat deze zich van zijn paard zou bedienen en voegde er schertsend bij, dat, zoo hij meende, wegens de oude veete, die tusschen hen bestond, geen van zijne (Kilmorans) paarden mede naar zijns vaders huis te kunnen nemen, hij dan naar Kilmoran rijden, het beest daar laten en den kleinen afstand van daar tot zijne woning te voet afleggen kon.

Gaarne had M'Dougal dit vriendelijk aanbod van de hand geslagen; doch deels wenschte hij Kilmoran ten aanzien van zijne gezindheid jegens hem te misleiden, deels waren te veel getuigen tegenwoordig, dan dat hij het wagen dorst, door een, schoon ook nog zoo gering teeken den haat te verraden, dien hij tegen dezen man in het hart droeg. Wees hij echter in het tegenwoordig geval de beleefde aanbieding van de hand, dan, vreesde hij, zou men dit voor zulk een teeken houden en zich dat later, als Kilmoran eens eenig ongeluk overkwam, herinneren. Dit alles snel bedenkend, nam M'Dougal Kilmorans voorstel met veel dankzegging aan, beklom het paard en reed weg. Een scherpe rid van vijftien minuten bragt hem aan den rand van het boven vermelde meer en weldra zag men hem op den weg, die daar langs liep, voortdraven.

Zonder aan gevaar te denken, spoedde M'Dougal voort en had het meer ruim half achter zich, toen de luide knal van een geweer zich uit het bosch liet hooren en Norman M'Dougal op hetzelfde oogenblik dood van het paard viel, — een buksskogel was hem midden door het hoofd gegaan. Door het paard, dat Norman reed, bedrogen, had zijn broeder tegen hem het schot gerigt, dat voor Kilmoran bestemd was.

Niets van zijne verschrikkelijke dwaling vermoedend, snelde Hector M'Dougal naar huis, sloop, van niemand gezien, naar zijne kamer en legde zich neder. De morgen kwam, en de moordenaar verwonderde zich zeer, dat zijn broeder nog altijd niet terugkeerde. Hij verliet zijn legerstede, waarop hij een slapeloozen nacht had doorgebragt, en trad aan het venster, om uit te zien. Pas stond hij daar eenige minuten, toen hij een hoop menschen in het gezigt kreeg, die langzaam het huis naderden en een ligchaam droegen, en daar hij er niet aan twijfelde, of het was Kilmorans lijk, raapte hij al zijne krachten bijeen, om het berigt van het vermoorden van dien man zoo bedaard mogelijk aan te hooren. Doch waarom bragten zij het lijk naar zijn huis? Waarom niet naar Kilmoran? Dat bevreemde, verwarde hem en vervulde zijn beklemd hart met angst en schrik. Inmiddels waren de dragers van het lijk genaderd, zij kwamen het venster voorbij, waar hij stond, en in het vale, stuipachtig vertrokken gelaat van den doode herkende hij dat zijns broeders. Een vreeselijk vermoeden rees bij hem op en hij zeeg krachteloos op een stoel neder.

Kort daarna trad een van de lieden, die het lijk naar huis gebragt hadden, met een bedrukt wezen in zijne kamer en meldde hem, dat zijn broeder vermoord was gevonden.

« Hoe?" vroeg M'Dougal met doffe stem.

« Door een schot dwars door het hoofd," was het antwoord.

« Waar werd het ligchaam gevonden?"

« Op den weg bij het meer, digt bij Clachanmore."

Dien ganschen dag verliet Hector M'Dougal zijn vertrek niet; hij wilde zich niet vertoonen, noch toelaten, dat iemand hem bezocht. Toen de morgen kwam, vermiste men hem; hij was in den nacht verdwenen, en zoomin toen, als later, kon iemand zeggen, waarheen hij gegaan was. Eenigen geloofden, dat hij zich in zee had gestort, anderen, dat hij het land had verlaten, en op dit laatste gerucht volgde de overlevering, dat hij in den slag van Bunkershill gevallen was.

Advertentien.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 25 Mei. Sedert den 21 dezer zijn alhier ter reede gekomen. Voor Antwerpen bestemd:

Gezina Johanna, J. Lukens, Greifswald, garst; la Jeune Clemence, J. Smit, Hull, stukgoed; le François, I. Muis, Amsterdam, gedisteleerd; Freundschaft, J. J. Schoon, Nykiöbing, rogge.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Amanda, F. Rassch, Stettin, ballast.

Van Gend gezeild:

De Onderneming, F. J. Gort, Hamburg, stroop; Furst Blucher, J. Stuber, Wismar, ballast.

Van Brussel gezeild:

Elfza, H. H. Potjer, Hamburg, spijkers.

— Zr. Ms. brik de Snelheid, gesleept wordende door 's Rijks stoomboot Cerberus, is den 21. dezer onder het wisselen van saluutschoten, van het Nieuwe Diep te dezer reede gearriveerd.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

23. Mei 1844.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
J. Zeeuwsche Tarwe	f 7.90	Winter garst	f 4.50
N. dito dito	« 7.40	Zomergarst	« 4.30
J. Walch. dito	« 8.50	J. Paardenboonen	«
Nieuwe dito	« 7.60	W. Witte Boonen	«
N. Rogge	« 5.30	W. Bruine dito	«
W. Groene Erwten	«	N. W. Paardenboonen	« 5.50
Z. dito	«	N. Z. dito	« 5.70
Koolzaad	«	Raapolie	f 41.00 p. v.
W. dito	«	Patentolie	« 45.50 «
St. Joosland dito	«	Lijnolie	« 37.00 «
Haver	«	Raapkoeken	de 1040 st.
Boekweit	« 5.25	Lijnkoeken	« 8.50 « 100 «

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.